

Florian Stoian - SILIȘTEANU

Născut pe 9 octombrie. Fără domiciliu. Fără studii. Trăiesc din scris.

Volume publicate: *Cearta cu umbra* - poezie - Editura Calende - 1998; *Meseria de martor* - de la mineriadă pe frontul din Iugoslavia - reportaj - Editura Paralela 45 - 2000; *Nunta de semne* - poezie - cu o prefață de Adam Puslojic - Editura SemnE - 2004; *Fratele meu, Dumnezeu* - poeme de dragoste - Editura SemnE - iulie 2006. Cuprins în: *Antologia Orient-Occident* 2000; *Virtualia* 2004, 2005, 2006, Iași; *Antologia Ultima generație, primul val-poezie.ro* - editată de Biblioteca Muzeului Literaturii Române în 2005.

Din bocet de buruiană

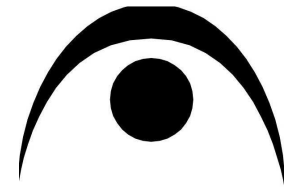
- Și să nu mă întrerupi din bocet de buruiană și din aștri de bazalt
Și să nu mă înconjori cu de dincolo de flori înspre domnul cel înalt
Se ridică, iată timpul șchiopătând și dârdâind
Să nu mă-ntrerupi murind.

Nu mai bântui-n poemul nici de pământă, nici despre femeia goală
Nici despre căsuța-n care cineva a topit peste suflet niște smoală
Se ridică, iată, timpul șchiopătând și rece
Casa ce pe lângă mâine trece.

Nu-ți mai scriu despre ninsoare despre pietre calde prețioase
Nici despre femeia aceea peste care-a curs lumină-n oase
Se ridică iată timpul șchiopătând și dârdâind
Să nu mă-ntrerupi murind.

Niște muzicanți acolo parcă i-aș cunoaște, parcă mi-au cântat
Cândva la o nuntă de securi de sfârșit de anotimp-arat
S-au întors să mă învețe pe de rost cîntecul ce se-ntrerupe
De secunda mării ei de viață beată-timpul să ți-l surpe

De-ai să mă-ntrerupi murind
Din bocet de buruiană...
...săru'mâna moarte doamnă.

Cântec aspru de dragoste

Un lustragiu grăbea s-ajungă-n piața mare
Venea se auzea din plânsul lumii
I se tocea sub ochi lumina ce-adusă de spinare
se rezema din când în când de cornul lunii

Ploua
Era o ploaie despre care nimeni nu băga de seamă
Dar el știa că după apă și noroi
Va duce-acasă-n timpul vieții sale dinspre mamă
Puțină pâine ceva mărunț ori lucruri noi

Venise de departe la oraș mașini de lux femei ușoare
Pe lângă perii cremă și cărpe de manta
Avea în punga lui de plastic un caiet vreo două trei dosare
Și umbra unui sfânt pe care-l căuta

Dar lumea nu îl ia în seamă pantofii ei ai lumii-s lăcuți
Degeaba strigă încălțatului de strigăt și lui și lor Veniți!
Numai o doamnă îmbrăcată-n negru piciorul și-l așează
pe scăunelul rupt și el din trupul unui lemn de Bobotează

Sub voalul mătășos ochii femeii-aprind pe rând scânteii
Dar lustragiul cu viața lui dă un ocol pantofului cel stâng
În mintea lui de călător prin lumea lumilor holtei
Nu mai e loc de alte depărtări ale distanțelor ce plâng

Și-și vede mai departe de treaba lui de lustragiu
Nu îndrăznește să-și ridice privirea spre-naltul său
Se prăbușește însă dintr-odată din el în omul viu
Pantofii pe care-i lustruia erau ai lui Isus cu chipul tău

Un lustragiu grăbea s-ajungă-n piața mare
Venea se auzea din plânsul lumii
I se tocea sub ochi lumina ce-adusă de spinare
se rezema din când în când de crucea Lumii

Satul cu paseri

pentru anca dominic despre oameni cu înfrigurare

Nu am sărutat niciodată o lebădă Ieri am luat diplomă de la centru cultural pentru bună purtare
pentru că am lăsat umbra să locuiască o vreme în cutia unde mama ține încă buricul nașterii mele
O întreb pe femeie cum se scrie niciodată și ea spune că uite așa așa și așa MEREU se scrie...pe
urmă pleacă

Niște copii îmi bat dimineața în fereastra pe sub care odinioară camioane lungi treceau cu fier
vechi spre fabrica de la Galați

Nu am sărutat niciodată o lebădă de teamă ca nu cumva să mă trezesc lebădoi fudul și țanțos
umblând cu rang prin cine știe ce ogradă plină cu boabe de orz găște rațe și cocori bolnavi de gripa
aceea de la țară

De aceea dacă într-o zi Domnul nu mă mai sare la număr când face prezența îmi zic să ridic un sat
al păsărilor

Și din lemn de fiară-amară la intrarea în satul meu cu păsări am să fac o cruce. Pe ea să se așeze
Domnul când vine seara obosit de la numărătoarea oamenilor și a norilor ca eu să-l întreb mai
apoi ..- Doamne! Fericit m-aș duce ca o piatră-n vârful pe cruce...Voie am? Iar Dânsul strecurând pe
sub streășina ochiului o lacrimă să-mi răspundă...- Mergi fiule ... în satul acesta văd că și păsările
se poartă ca oamenii

Pasărea c-un singur ochi

Se întoarce la fereastră pasărea cu-n singur ochi.
Bate de trei ori cu pliscul, însă sticla groasă și murdară
lasă să se zbată țipătul în frigul de pe-afară.

Pe aici, prin cameră, unde pe pereți am pus icoane,
loc ar fi de încă un tavan, cu cer cu tot, cu sfinți.
Sufletul iar dă să iasă. Îl țin strâns în dinți!

Unde vrei mă să te duci de îngălbenare de cuvânt?
Pasărea cu-n singur ochi bate iar cu pliscul.
Eu, de teamă, aprind frigul adânc în pământ.

Pasărea cu-n singur ochi a plecat. N-a zburat. E dimineață.
La fereastră nu mai bate nimeni, nimeni A.
V-aș ruga, dacă se poate, ochiul celălalt din dumneavoastră
să mi-l dați la schimb... dacă-l are când se naște pasărea.

Să mori într-o lacrimă

Știu că uneori femeia umblă la icoane și le tot aranjează ba după sfântul zilei ba după
închipuirea de noaptea trecută.

Știu că femeia uneori merge la fântână și aruncă ciutura prin oglinda ultimului pătrar.
Spre dimineață își caută bărbatul prin manualele de istorie dar degeaba niciunul nu i se
potrivește cu toții au aparținut unei alteia.

Când întunericul dă să bată la ușa pântecului pe cer încep să zornăie din nou bănuții de
aramă. Pe urmă poate te prinde și pe tine îmi zic te prinde somnul la frontiera căruia
cineva dă de pomană ziua de mâine.

Știu că pe tine Femeie te caută Domnul mai ceva decât pe bărbatul. Cum altfel s-ar
putea de vreme ce prin livada ucisă copilăria încă șchioapătă. Ei da! Pe tine femeie
lumea te caută încă pe etichetele de la fabrica de textile romarta pe spatele cutiilor de
chibrituri ori în ultima vreme prin textul de pe biletul de tramvai care și asta face
reclamă la cine știe ce șampon.

Mai știu femeie cum că prin Gara de Nord de ieri dimineață trag și mărfarele ce aduc
muncitori pentru schimbul trei aia de scriu poezii și mor mai apoi într-o lacrimă.

Da femeie! Multe știu despre tine numai că la ușa bisericii în dimineața acestui poem
cineva a întreat cum arăți...Și eu neștiind mai nimic despre tine am șoptit doar că
răspunsul nu poate călători în nici-un chip că femeia pe care o căutam se ascunde în
sunetul iute și spart al biciului acela ce încă se înfășoară pe spatele Domnului nostru
Isus.